

VOLAR COM LES PAPALLONES

LEONARDO GIMÉNEZ GIMÉNEZ

Júlia Alzaga Gómez

Mestra d'Educació Primària

Barcelona, juny de 2022

Una lectura que m'ha commogut durant este estiu ha sigut el llibret *Volar alt com les papallones*, de Júlia Alzaga Gómez, una noia en la vintena, de l'Hospitalet de Llobregat (Catalunya), relacionada amb Antella pels seus iaios materns, Felipe i Mercedes, i per les seues estades vacacionals en el nostre poble.

El llibre fa referència a la pèrdua d'una mare que sofreix una xiqueta de huit anys. Un relat ple de tendresa, de sentiment, sense caure en el sentimentalisme propi també de situacions com la que relata l'autora. Tragèdia que va

sofrir Júlia mateixa. Però ella demostra una gran maduresa i classe literària; i fa un relat creïble i real com la vida mateixa. Dedicava el llibre "A tots els infants que han perdut un ésser estimat". I especialment "A la memòria de la meua mare". El relat comença descrivint la protagonista de la història, Gina, "una nena molt feliç de vuit anys que vivia a Barcelona amb la seua mare, que era mestra, i el seu pare, que era metge". Li encantava anar a escola, en el seu barri, i de major volia ser mestra. Conta que un dia, a l'inici de curs, en la seua classe, aparegueren uns cucs de seda dins d'una

capsa. Tots els nens i totes les nenes s'emoci- onaren. La mestra els va anunciar que cada setmana els cuidaria un company diferent, en sa casa, fins que es convertiren en boniques papallones. Gina va ser la primera dels alumnes a endur-se els cucs de seda a casa. I cada mitja hora mirava la caixa per comprovar si els cucs seguien vius. I vius i ben cuidats seguien quan, en acabar-se la setmana, els va tornar prepara- tats a fi que un altre company o companya se'n fera càrrec.

Gina, sa mare i son pare vivien feliços, però un divendres, mentre sopaven, va succeir un fet inesperat. A la mare de Gina, de sobte, se li va parar el cor i va morir, a pesar dels esforços de son pare per salvar-li la vida. Gina es va quedar sense mare, la tristor se n'apoderava, però procurava que el pare i els iaïos no es preocuparen per la seua tristesa. Quan estava sola es preguntava: "Deu haver estat culpa meva?", "Quan em moriré jo?", "Els avis, es deuen haver pres les pastilles aquesta nit?", "El pare, ha sopat ja?". Quan s'adonà definitivament que

la mare ja no tornaria, però que son pare i els avis sí que els tenia, sentia tristor, però alhora se sentia afortunada de tindre'ls, a ells.

Al principi he comentat que m'havia commo- gut eixa lectura. A banda de la seua solvència redactora, eixa emoció és causada per conèi- xer l'autora, sa mare i els seus iaïos materns. I quan d'una desgràcia coneixes les víctimes el drama t'afecta molt emocionalment. Però Júlia, dins de la malaurança de la pèrdua de sa mare, ha tingut i té la sort de tindre un pare i uns iaïos entregats a ella. Amb eixe relat, Júlia vola alt, com les papallones. Que es repetisca, amb un altre relat. O amb molts. I de menuda volia ser mestra. I mestra que és.

Un dia, fa molts anys, la meua filla, que també li diuen Júlia, i la noieta catalana citada, quan ja havia faltat sa mare, es passaren una bona es- tona, en la plaça de les Malves del nostre poble, jugant sense parar. Jo vaig pensar: "Que boni- ques són les Júlies". I perdonen el sentimenta- lisme meu.

Júlia Alzaga

Volar alt com les papallones

